

Ferðaseðlamaskinan var nógv nýtt um vikuskifti. Yvir 3000 fólk komu til Klaksvíkar á stevnu

fólkið varð klætt út eins og fót bólsáskoðarar úti í heimi við serligum keppum og klæðum sum kundu vísa hvørjum tey hildu við. Ungi føroyingurin er ikki bangin fyri at lata seg í so tað passar honum og tað er stuttligt og festligt. Hetta var ein hátíðarløta og fleiri gingu í vøkrum

føroysku klæðunum. Og mótaviðir eru føroyingar, konufólkið gekk í tí seinasta úr París og vit mannfólk nýtast ikki at smæðast yvir okkara kvinnuligu landsmenn, tær standa einki aftanfyrir aðrar kvinnur í útsjón.

Eftir Jústinus Eidesgaard
Myndir: Hilmar Jan Hansen

Onkur fekk sær ein lúr meðan onnur hugdu eftir kappróðri

Kappróðurin var væl fyriskipaður og skjótt fyri seg. Nýggja havnaðkið niðanfyrir Norðborg er rúmligt og har liggur væl fyri hjá áskoðarunum at standa.

Skal ein tosa um rúsdrekka á stevnum, so verður drukkið mest undir kappróðrinum. Her er talan um ein serliga stemning og spenning. Eg kom framvið tveimum, sum veddaðu um hvør kundu taka størsta snapsin. Teir svølgdu hvør í sínum lag og ein rúgva av luftbløðrum fóru uppí gjøgnum flöskurnar. Eg stóð sum navnleysur dómari og eygleiddi. Og sjálvsagt, so vann tann eini, ein príður unglingi, eg mundi dottid um hann ein róður seinni, hann lá og steinsvav, avdottin á havnalagnum.

Eitt stíg afturat til fyrir-

reikararnar av kappróðrinum. Teir høvdu sett hátalarar upp á havnaðkinum, so vit kundu hoyra frásøgnina frá útvarpsmannningini. Og at greiða frá kappróðri, tað eru teir nú einaferð bestir til í Sortudýki.

Stemningur í Vágstúni

Um midnáttina leygar kvöldið var nógv fólk samankomið í Vágstúni. Her var midnáttarsamkoma, við horn tónleiki, sangi røðu og felagssangi.

Fyrst spældi Klaksvíkar Hornorkestur lættan tónleik og tá teir høvdu spælt eina løtu komu skótarnir inn við kyndlum í hond. Hetta sá sera hugnaligt út, login stóð beint uppí loft, so stilt var og hornorkestrið spældi væl.

Aftaná kom Klaksvíkar Sangfelag á pallin. Kórið, sum ikki var serliga stórt,

sang væl, men her var eitt stórt minus til fyrireikararnar, tí fámenta kórið hoyrdist ikki serliga væl, nakrar mikrofonir høvdu gjørt undurverk. Hetta kunnu fyrireikararnir læra av til næstu stevnu.

Kórið endaði við at syngja tjóðsangi og áhoyrararnir tóku undir. Men her gekk ikki so væl, tí meðan kórið fór undir annað ørindi, høvdu klaksvíkingar hug at stytta tjóðsangi og stemmaðu í triðja ørindi. "Eg níði tí niður í bøn til tín Gud...."

Moms á bøkur

Talarin á midnáttarsamkomuni var stjórin í Norðurlandahúsinum, Jan Kløvstad. Ein klaksvíkingur greiddi frá, at tað var ikki vanligt at taka røðarar uttanífrá til hesa

Hetta er ikki mín, hetta er blóðpróvin hjá Eiler, segði innbrotstjóvurin á politistøðini í Norðoy-arstevnuteitinum

